

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobkyně: **L. N.**, zastoupené Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem, sídlem Oveňecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2021, č. j. OAM-553/ZA-ZA11-VL11-R2-2019, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2020, č. j. 20 Az 10/2021-44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 1. 2021, č. j. OAM-553/ZA-ZA11-VL11-R2-2019, shledal opakovanou žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

[2] V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí není založeno na správně zjištěném skutkovém stavu, neboť žalovaný se neseznámil s obsahem žalobkyní navrhovaných podkladů k prokázání tvrzení o reálnosti jejích obav z návratu do země původu, ani neprovedl se žalobkyní doplňující pohovor. Napadené rozhodnutí je založeno na neobjektivních a neaktuálních podkladech, které jsou obecného rázu a neodpovídají situaci žalobkyně. Rozhodnutí obsahuje protichůdné závěry, nepodložené úvahy a domněnky i zjevně nepravdivé údaje. Hodnocení žádosti o mezinárodní ochranu žalovaným jako účelové považuje žalobkyně za nezákonné, odkaz na možnost získat pobytové oprávnění v režimu zákona o pobytu cizinců měl být konkretizován, podání žádosti o doplňkovou ochranu je pro žalobkyni v současné době jedinou možností, jak si zajistit pobytové oprávnění v České republice. Žalobkyně rovněž

namítala, že v řízení o své opakované žádosti uplatnila konkrétní nový azylový důvod, kterým je hrozba pronásledování z důvodů náboženského vyznání a příslušnosti.

[3] Městský soud se zabýval stěžejní otázkou, zda skutečnosti uplatňované žalobkyní v řízení o její opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, lze podřadit pod § 11a odst. 1 zákona o azylu, tedy zda se jedná o nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozích pravomocně skončených řízeních [§ 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu].

[4] Městský soud považoval za jednoznačné, že až do vyjádření žalobkyně dne 11. 10. 2019 byly důvody opakované žádosti totožné s těmi, které žalobkyně uvedla ve své přechozí žádosti. V řízení ani nevyšlo najevo, že by se situace na Ukrajině změnila do té míry, která by mohla založit opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

[5] Jako novou skutečnost městský soud vyhodnotil tvrzení žalobkyně z jejího podání ze dne 11. 10. 2019, spočívající v obavách z utlačování pro její příslušnost k části Ukrajinské pravoslavné církve hlásící se k Moskevskému patriarchátu. Městský soud současně korigoval závěr žalovaného, že se nejedná o novou skutečnost, neboť ji žadatelka neuplatnila v samotné opakované žádosti, ale až ve vyjádření k podkladům rozhodnutí. Zákon o azylu výslovně nezapovídá možnost uvádět nové skutečnosti k odůvodnění žádosti o mezinárodní ochranu po podání žádosti o mezinárodní ochranu. Městský soud se nicméně ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobkyní uvedené skutečnosti ohledně jejích obav z pronásledování a utlačování z důvodu její příslušnosti k části Ukrajinské pravoslavné církve hlásící se k Moskevskému patriarchátu nebyly osvědčeny jako azylově relevantní ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a nejsou tedy novými skutečnostmi, které by odůvodňovaly meritorní rozhodování o opakované žádosti. Proto žalobu zamítl.

[6] Rozsudek městského soudu napadla žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížností, v níž uvádí, že při jednání městský soud výslovně upozorňovala, že zásadně zhoršená bezpečnostní situace pro státní občany Ukrajiny pocházející z válkou zasažených oblastí Luhanu a Doněcka představuje důvod pro prolomení povinnosti soudu přezkoumat správní rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů. Stěžovatelka přitom při jednání společně s obsáhlým vyjádřením k žalobě doložila městskému soudu i několik novinových článků, které prokazují intenzivní boje na území východní Ukrajiny, včetně zpráv o užívání těžkých bojových zbraní a nových obětích mezi civilisty z dané oblasti. Stěžovatelka se proto domnívá, že hodnocení městského soudu jsou nedostatečná a nepřezkoumatelná.

[7] Za zásadní pochybení stěžovatelka považuje, že soud odmítl provést její účastnický výslech. Stěžovatelka soudu uváděla, že trvá na nařízení jednání za současného ustanovení tlumočníka právě z toho důvodu, že chce během jednání osobně uvést na pravou míru okolnosti údajné absence svého vyjádření k opakované žádosti z roku 2019 s podrobnostmi ohledně stěžejního azylově-relevantního důvodu a zejména aby mohla soudu sdělit své zcela aktuální obavy z případného nutného návratu do země původu s ohledem na zásadně zhoršenou bezpečnostní situaci.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že podrobně vyhodnotil podání stěžovatelky a obstaral relevantní aktuální informace. Žalovaný dále konstatoval, že stěžovatelka uvádí stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se na Ukrajinu

pokračování

opětovně vrátit, jako uváděla v průběhu správního řízení o její první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tedy důvodem je snaha zlegalizovat další pobyt na území ČR a obava z bezpečnostní situace na východě Ukrajiny, kde před svým odjezdem z vlasti trvale pobývala. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že změna v tvrzených důvodech, tedy že stěžejním důvodem pro její podání ve skutečnosti je utlačování příslušníků církve na Ukrajině, ke kterému dochází v posledních dvou letech, není novou skutečností ve smyslu zákona o azylu.

[9] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalovaného stěžovatele na vědomí.

[10] Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s., neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (k výkladu tohoto pojmu pro řízení ve věcech mezinárodní ochrany viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[11] Především, stěžovatelka v kasační stížnosti nevznesla žádnou právní otázku, která by nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu dosud řešena, nebyla řešena jednotně, nebo u níž by stěžovatelka namítala potřebu změny právního názoru soudu. Hodnocení novosti stěžovatelkou uváděných skutečností provedené městským soudem plně odpovídá závěru, který k otázce podmínek přípustnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“*

[12] Městský soud se řádně zabýval všemi žalobními námitkami stěžovatelky, správně korigoval chybný dílčí právní názor žalovaného v otázce koncentrace řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu a odůvodnil, proč neshledal důvod ke zrušení rozhodnutí žalovaného.

[13] Pochybení městského soudu nelze spatřovat ani v neprovedení důkazu účastnickým výsledkem stěžovatelky. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s důvody, pro něž tak městský soud učinil, a pro jejich potvrzení odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2003, sp. zn. II. ÚS 182/02, dostupný na nalus.usoud.cz, k § 131 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, jenž upravuje důkaz výsledkem účastníků pro občanské soudní řízení. Ústavní soud uvedl, že *„důkaz výsledkem účastníka řízení není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, (...) ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu slouží právě přednesy účastníka a jeho procesní úkony.“* Uvedené lze nesporně vztáhnout i na výslech účastníka v soudním řízení správním.

[14] Městský soud rovněž řádně odůvodnil, proč z provedeného důkazu výsledkem svědka (stěžovatelčina syna) nedovodil žádné azylově relevantní skutečnosti nad rámec těch, které byly předmětem předchozích správních řízení, včetně aktuální situace v zemi původu. Rovněž řádně odůvodnil, proč neprovedl stěžovatelkou navržené listinné důkazy.

[15] Nejvyšší správní soud tedy nezjistil, že by městský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[16] Na závěr Nejvyšší správní soud uvádí, že soužití s rodinou může stěžovatelka dosáhnout prostřednictvím některého z pobytových oprávnění podle zákona o pobytu cizinců, institut mezinárodní ochrany k dosažení tohoto cíle neslouží (srov. například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008 - 52, usnesení ze dne 4. 12. 2020, č. j. 3 Azs 129/2020 - 68, popřípadě rozsudek ze dne 17. 2. 2021 č. j. 7 Azs 347/2020 - 23).

[17] V kasační stížnosti stěžovatelka navrhla též přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. O tomto návrhu však Nejvyšší správní soud samostatně z důvodu procesní efektivity nerozhodoval.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. června 2021

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu